



Diàleg interreligiós a Barcelona



Aquesta imatge parla

El dia 7 de juliol es va commemorar el desè aniversari de la creació a Barcelona, l'any 2004, del Grup de Treball Estable de Religions (GTER), una iniciativa que ha impulsat des del primer moment Mn. Antoni Matabosch, que actualment presideix aquest grup, on hi ha representades les religions presents a Catalunya. En la foto, la presidència de l'acte, celebrat a l'auditori del Palau de la Generalitat. D'esquerra a dreta: Fernando García Casas, assessor del Fòrum Iberoamericà; Joana Ortega, vicepresidenta del Govern; Artur Mas, president de la Generalitat; Antoni Matabosch, president del GTER; i Jean-Marc Aveline, bisbe auxiliar de Marsella, que parlà en nom del grup interreligiós Marseille Esperance, que ha col·laborat des dels primers moments amb el GTER.

GLOSSA

Vespre d'estiu, vespre de la vida

Conversa d'un vespre d'estiu, a la fresca, quan el sol es pon. Un grup de persones, homes i dones, al llindar dels setanta anys i asseguts en unes cadires disposades en rotllana, parlen de la vellesa, de l'etapa vital que ara viuen. Els preocupa com continuar assolint un projecte de vida ric, creatiu, significatiu per als joves, en especial els de les seves famílies. És ben cert que viure la vellesa de manera significativa és, en la mesura que es viu amb autenticitat, un punt de referència fecund per als joves i per a tothom. La vellesa, per a bé i per a mal, és temps d'autenticitat. Una de les senyores comenta «que la vida passa per etapes, una de les quals, la darrera, és la vellesa. Però no s'envelleix de sobte. Durant molt de temps tot va barrejat, els fenòmens d'envelliment caminen a la mateixa velocitat que els de desenvolupament. Cal mirar la vellesa, i també la seva proximitat, sense por, sense perdre l'esperança».

«Aquesta arrel d'esperança és per a totes les edats. Saber viure amb plenitud el moment present, confiant en Déu, és el que cal saber viure en cada etapa de la vida. Fins i tot —per què no?— davant la mort, moment suprem de confiança», afegeix una altra senyora. Malgrat tot, a les persones ens agermana la ca-

pacitat d'esperança, la capacitat de trobar sentit en cada moment de la nostra vida, i aquesta perspectiva no l'hauríem de perdre mai. Cada edat té les seves formes d'esperança —més abrindada una, més serena una altra—, però en totes podem descobrir aspectes de la qualitat humana.

«La capacitat de reflexió i el seguit d'experiències viscudes amb mirada creient —diu un avi— ens han de fer romandre espiritualment oberts a allò que és nou». És ben cert que hem de vetllar per mantenir aquesta capacitat d'obertura en la vida de cada dia, en aquells detalls que permeten de seguir endavant o que ens van tancant en els hàbits ja establerts i ens fan vells en el sentit pejoratiu de la paraula. Un dels beneficis de la fe és que atorga perspectives d'esperança a la vida humana.

Els avis poden estar tranquils. Els joves amb qui comparteixen la vida valoren tots aquests aspectes apuntats, que a la llarga influeixen en el seu tarannà personal. El desenvolupament de la societat demana que les edats visquin juntes, que es beneficiïn les unes de les altres. «Veuen créixer segurs els seus fills i contemplen els seus néts» (Jb 21, 8).

Enric Puig Jofra, SJ

PARAULA I VIDA

Joaquim Ruyra, escriptor franciscà

El passat 15 de maig es varen complir els 75 anys de la mort a Barcelona, l'any 1939, de Joaquim Ruyra i Oms, l'escriptor de Blanes autor de *Les coses benignes*, escriptor d'una fe cristiana ben sòlida i d'un tarannà i un realisme franciscans, que sintonitza profundament amb una de les dimensions de la cultura catalana. L'obra d'Antoni Gaudí es pot considerar una prova d'aquesta afirmació. Tant Gaudí com Ruyra són dos grans artistes que visqueren una profunda conversió religiosa i una sensibilitat ben franciscana davant la natura.

«Ruyra durarà sempre», va escriure un Josep Pla jove en el seu *Quadern gris*, impressionat per l'afany de recollir la paraula del poble i pel realisme i la perfecció de les descripcions de *Marines i boscatges*, de *Pinya de rosa* i, encara més, del llibre *El rem de trenta-quatre*. Afegeix Pla: «L'objectivitat de Ruyra és un fenomen tan considerable que a vegades sembla un Tolstoi en petit. Sempre que en el meu esperit salta el nom de Ruyra —és curiós— penso en Tolstoi indefectiblement.»

Fent recurs a una imatge marinera, Josep Pla veu l'escriptor rus com el gran vaixell de l'objectivitat descriptiva i l'autor d'una prosa decisiva. Però aquest gran vaixell porta un remolc. «Aquest remolc es diu Joaquim Ruyra. Jo veig Ruyra en la mateixa línia, en l'estela de Tolstoi. La mateixa objectivitat, la mateixa contenció, idèntic domini, idèntica necessitat de mantenir una lucidesa mitjana permanent. Ni depressió ni deliri. El substantiu, el verb, l'adjectiu precisos.»

Ruyra fou un escriptor d'una profunda confessionalitat religiosa i catòlica. Quan anys després Josep Pla dedica un dels seus *Homenots* al gran prosista de Blanes, li retreu aquesta dimensió confessional, el fet de ser un «home d'un catolicisme granític». I el gran periodista no s'equivocava. Un exemple clar d'aquesta dimensió de Ruyra el veiem en com va suportar la seva vida familiar i el seu matrimoni, del qual Pla diu «que fou un immens desastre, una autèntica tragèdia que l'escriptor suportà amb una paciència infinita, exactament com el que fou sempre: un sant».

M'admira profundament aquesta confessió de Pla. Afegiria que Ruyra fou un sant franciscà. I en aquest sentit —malgrat que la seva confessionalitat cristiana li pot retreure lectors—, també penso que això mateix pot fer que es converteixi en realitat l'afirmació de Pla: «Ruyra durarà sempre». Així com Gaudí expressà el seu esperit franciscà en pedra, Ruyra ho va fer en l'expressió literària fent-se notari del parlar dels boscaters i pescadors i de les tradicions religioses del poble català.

Tots dos foren, doncs, grans representants d'aquest esperit a Catalunya. A Ruyra, se li pot aplicar el que diu Pla en el retrat que li va dedicar: com a escriptor «fou un càndid, perquè es necessita una gran candidesa per apassionar-se per les coses dels altres sense cap profit real i assegurat. Però el cert és que la naturalesa produeix aquesta classe d'inno-



Aquesta imatge parla

Joaquim Ruyra (Girona, 1858 - Barcelona, 1939)

† Lluís Martínez Sistach
Cardenal arquebisbe de Barcelona



ENTREVISTA

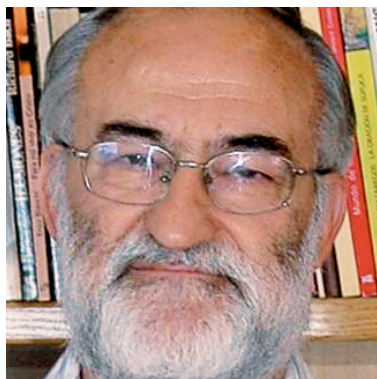


FOTO: JOSEP LL. BURGUERA

CRISTÓBAL LÓPEZ

Rellançament salesià

Des del passat mes de juny, la península ibèrica salesiana ha quedat dividida en només dues províncies: la de Maria Auxiliadora, amb seu a Sevilla, que comprèn les obres salesianes d'Andorra, les Illes, Catalunya, Aragó, València, Múrcia, Andalusia, Extremadura i Canàries; i la de Santiago el Mayor, amb seu a Madrid, amb la resta. Cristóbal López, fins ara inspector a Bolívia, és provincial de la Inspecció Salesiana de Maria Auxiliadora. «Volem que la unificació sigui una ocasió per a un rellançament del carisma salesià i de la missió en favor dels joves», afirma.

Què comporta aquest càrrec?

Una gran responsabilitat, ja que es tracta d'animar i governar 53 comunitats religioses, amb més de 80 obres educatives i pastorals, i un total de 470 salesians religiosos, a més de l'àmplia família salesiana.

I què suposa?

Deixar-se portar per Déu allà on Ell em vol i em crida. El *retorn a casa* després de trenta anys m'està suposant moltes emocions, així com un redescobriments d'un món pràcticament nou per a mi. Però he d'aclarir també que casa meva, per a mi, és el món, i la meva família, la humanitat; i que m'he sentit a casa tant al Paraguai com al Marroc o a Bolívia, on he estat aquests trenta anys.

Gaudeix de bona salut, el món salesià?

El món salesià comprèn presències a 132 països, molt diversos entre si. La salut general de la Congregació és bona, malgrat la crisi postconciliar que totes les congregacions han passat, sobretot en el món occidental. A l'Àfrica i l'Àsia, la Congregació està en franca i forta expansió.

Oscar Bardají i Martín

FE I GRANS CIUTATS

L'estil de presència de l'Església



«**D**éu viu enmig dels ciutadans», diu el papa Francesc (EG, 71). La presència de l'Església a la gran ciutat, segons el meu parer, ha de tenir quatre característiques. Ha de ser:

1. Una presència **plural**, perquè la parròquia no és l'única institució evangelitzadora (EG, 28), hi ha altres pols que són una riquesa de l'Església (col·legis, centres socials, hospitals...); però la parròquia «no és una estructura caduca» (EG, 28).
2. Una presència **acollidora**. L'acolliment cordial és un fet capital (EG, 125, 169 i 171). Cal valorar cada persona en allò que és. Oferir-los allò que cerquen i prendre's seriosament el seu itinerari biogràfic.
3. Una presència **solidària**. La comunicació de l'Evangeli implica la humanització d'aquest món. «Evangelitzar és fer present en el món el Regne de Déu» (EG, 176).
4. Una presència **humil**. Una presència gratuïta, que es fa present enmig d'una vida urbana dominada per criteris d'eficàcia tècnica i de rendibilitat econòmica. Una presència que escolta persones soles i ferides, que és llum del món, en l'esperança de la Jerusalem celestial. Aquest estil de presència «millora el cristià i fecunda la ciutat» (EG, 75, al final).

(De la ponència del Dr. Alphonse Borràs, de Lieja, Bèlgica, al Congrés Internacional de Pastoral de les Grans Ciutats)

HECHOS DE VIDA

«La felicidad: un gran bien»



Desde los padres del desierto (s. IV-V), pasando por los maestros espirituales y la más moderna psicología y psiquiatría, se afirma que «la felicidad es un gran bien que se ha de buscar y de trabajar». De ahí que hayamos de:

- Abandonar la prisa y el estrés. No son provechosos ni para el cuerpo ni para el espíritu. Perderíamos calidad de vida.
- Gozar de las cosas más pequeñas e insignificantes: el canto de un pájaro, la belleza de una flor, la brizna de una hierba, una sonrisa gratuita.
- Ser bondadosos, generosos. Cosecharemos alegría.
- Todo cuanto hagamos, realicémoslo con ilusión.
- Tu trabajo, por pequeño que sea, hazlo lo mejor que sepas y puedas. Por la noche, experimentarás el contento interior del deber cumplido.
- Aprendamos las lecciones pertinentes de toda dificultad y fracaso. Si el dolor pasó, quedan las cicatrices. Nos serán útiles.
- Evitemos, si podemos, a las personas envidiosas. Pueden complicarnos la vida. Necesitaremos más virtud.
- Templemos nuestra voluntad. Cultivemos la espiritualidad cristiana. El contento y la felicidad... no tardarán en llegar.
- No nos preguntemos si somos felices. Pregúntate más bien si los que conviven y trabajan contigo... viven y son más felices.

J. M. Alimbau

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

¿Caminantes o turistas?



Nos encontramos en un tiempo de trabajo para unos, de descanso para otros. Paro, preocupaciones, enfermedad. Fiesta y encuentro. Montaña, playa y deporte. Oración y profundización. Cultura y compañía. Hablamos de turismo y de sosiego. Entidades civiles y eclesiales nos presentan propuestas diversas.

Recomendaba Francisco a los cristianos «no ser turistas existenciales», ni «cristianos inmóviles», sino testigos de una «fe que camina» siguiendo las promesas de Dios. Él nos ha preparado «cielos nuevos y tierra nueva»... No recordará ya el pasado, las fatigas... será todo nuevo. Es la promesa de la alegría.

Nuestra vida es «creer y ponerse en camino». Él es fiel y no falla. Lejos de ser cristianos cumplidores, pero inmóviles, caminemos hacia las promesas. Si nos equivocamos de camino por «nuestra condición de pecadores, el Señor nos da la gracia de poder regresar». Sin engañarnos a nosotros mismos, sin hacer como «los que caminan pero no hacen camino»: los *turistas existenciales*, los *turistas teologales*, que dan vueltas por la vida, «pero que nunca dan un paso hacia adelante».

«Pidamos al Señor la gracia —exhorta Francisco— de retomar el camino, de ponernos en camino hacia las promesas.»

Hna. M. de los Ángeles Maeso Escudero
Franciscana de los Sagrados Corazones

LECTURES MISSA DIÀRIA I SANTORAL



Accés al Breviari

- 25. ■ Dilluns** (□ Lleida, Urgell) (lit. hores: 1a setm.) [2Te 1,1-5.11b-12 / SI 95 / Mt 23,13-22]. Sant Lluís de França (1214-1270), rei, terciari franciscà i croat (morí prop de Cartago); sant Josep de Calassanç (1556-1648), prev. d'Urgell, aragonès, fund. Escola Pia a Roma (SchP, 1617), patró de les escoles cristianes; santa Patrícia.
- 26. □ Dimarts** [2Te 2,1-3a.14-17 / SI 95 / Mt 23, 23-26]. Santa Teresa de Jesús Jornet (Aitona 1843 - Llíria 1897), vg., fund. Gnes. dels Ancians Desemparats (Barbastre, 1873), patrona de la gent gran; beat Juníper Serra, prev. franciscà, de Petra (Mallorca), evangelitzador de Califòrnia.
- 27. □ Dimecres** [2Te 3,6-10.16-18 / SI 127 / Mt 23,27-32]. Santa Mònica, mare de sant Agustí, patrona de les dones casades.
- 28. □ Dijous** [1Co 1,1-9 / SI 144 / Mt 24,42-51]. Sant Agustí (354-430), bisbe d'Hipona (Àfrica) i doctor de l'Església; sant Julià, mr. (s. IV).
- 29. ■ Divendres** [1Co 1,17-25 / SI 32 / Mc 6,17-29]. Martiri de sant Joan Baptista, decapitat (s. I), venerat a Sebaste. Santa Sabina, mr.
- 30. ■ Dissabte** [1Co 1,26-31 / SI 32 / Mt 25,14-30]. Sant Fèlix, prev. i mr. a Roma (s. IV), patró de Vilafranca del Penedès; santa Joana Jugan, vg., fund. Germanetes dels Pobres (1839).
- 31. ■ † Diumenge vinent**, XXII de durant l'any (lit. hores: 2a setm.) [Jr 20,7-9 / SI 62 / Rm 12,1-2 / Mt 16,21-27]. Sant Ramon Nonat, rel. mercedari, dels primers, captiu a Algèria, cardenal, patró de Cardona.

DIUMENGE XXI DE DURANT L'ANY

▶ Lectura del llibre d'Isaïes (Is 22,19-23)

El Senyor diu a Sobnà, cap del palau del rei: «Et faré caure del pedestal, et derrocaré del lloc que ocupes. Aquell dia cridaré el meu servent, Eljaquim, fill d'Helquies, el vestiré amb la roba que portes, li posaré les teves insígnies, li donaré l'autoritat que tens, i serà un pare per als habitants de Jerusalem i per als homes de Judà. Li posaré a l'espatlla la clau del palau de David: quan ell haurà obert, ningú no tancarà, i quan haurà tancat, ningú no podrà obrir. El fixaré com un clau en un indret segur, i serà un tron gloriós per a la família del seu pare.»

▶ Salm responsorial (137)

R. *El vostre amor perdura sempre. Acabeu la vostra obra, Senyor.*

Us enalteixo amb tot el cor, Senyor, / us vull cantar a la presència dels àngels. / Em prosterno davant del santuari. R.

Enalteixo el vostre nom, / perquè estimeu i sou fidel. / Sempre que us invocava, m'heu escoltat, / heu enfortit la meva ànima. R.

El Senyor és excels, però es mira els humils, / mentre que els altius, els esguarda de lluny. / El vostre amor perdura sempre. / Acabeu la vostra obra, Senyor. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (Rm 11,33-36)

Quina profunditat i riquesa en la saviesa i en el coneixement de Déu! Que en són d'incomprensibles els seus judicis i d'impenetrables els seus camins! Qui pot conèixer el pensament del Senyor? Qui l'ha assessorat com a conseller? Qui s'ha avançat mai a donar-li res perquè li ho pugui recompensar? Tot ve d'ell, passa per ell i s'encamina cap a ell. Glòria a ell per sempre, amén.

▶ Evangeli segons sant Mateu (Mt 16,13-20)

En aquell temps, Jesús anà a la regió de Cesarea de Felip, i un cop allà preguntava als seus deixebles: «Què diu la gent del Fill de l'home? Qui diuen que és?» Ells li respongueren: «Uns diuen que és Joan Baptista, altres, que és Elies, altres, que és Jeremies o algun altre dels profetes». Ell els diu: «I vosaltres, qui dieu que sóc?». Simó Pere li contesta: «Vós sou el Messies, el Fill del Déu viu». Jesús li va respondre: «Sortós de tu, Simó, fill de Jonàs: això no t'ho ha revelat cap home de carn i sang, sinó el meu Pare del cel. I ara, també jo et dic que tu ets Pere. Sobre aquesta pedra jo edificaré la meua Església, i les portes del Reialme de la Mort no li podran resistir. Et donaré les claus del Regne del cel: tot allò que lliguis a la terra, quedarà lligat al cel, i tot allò que deslliguis a la terra, quedarà deslligat al cel». Després prohibí severament als deixebles de dir a ningú que ell era el Messies.

▶ Lectura del libro de Isaías (Is 22,19-23)

Así dice el Señor a Sobná, mayordomo de palacio: «Te echaré de tu puesto, te destituiré de tu cargo. Aquel día, llamaré a mi siervo, a Eliacín, hijo de Elcías: le vestiré tu túnica, le ceñiré tu banda, le daré tus poderes; será padre para los habitantes de Jerusalén, para el pueblo de Judá. Colgaré de su hombro la llave del palacio de David: lo que él abra nadie lo cerrará, lo que él cierre nadie lo abrirá. Lo hincaré como un clavo en sitio firme, dará un trono glorioso a la casa paterna.»

▶ Salmo responsorial (137)

R. *Señor, tu misericordia es eterna, no abandones la obra de tus manos.*

Te doy gracias, Señor, de todo corazón; / delante de los ángeles tañeré para ti, / me postraré hacia tu santuario, / daré gracias a tu nombre. R.

Por tu misericordia y tu lealtad, / porque tu promesa supera a tu fama; / cuando te invoqué, me escuchaste, / acreciste el valor en mi alma. R.

El Señor es sublime, se fija en el humilde, / y de lejos conoce al soberbio. / Señor, tu misericordia es eterna, / no abandones la obra de tus manos. R.



Jesús lliura les claus a sant Pere, pintura de Vincenzo di Biagio Catena (c. 1470-1531)

▶) Aquesta imatge parla

▶ Lectura de la carta del apòstol san Pablo a los Romanos (Rm 11,33-36)

¡Qué abismo de generosidad, de sabiduría y de conocimiento, el de Dios! ¡Qué insondables sus decisiones y qué irrastreables sus caminos! ¿Quién conoció la mente del Señor? ¿Quién fue su consejero? ¿Quién le ha dado primero, para que él le devuelva? Él es el origen, guía y meta del universo.

A él la gloria por los siglos. Amén.

▶ Evangelio según san Mateo (Mt 16,13-20)

En aquel tiempo, al llegar a la región de Cesarea de Filipo, Jesús preguntó a sus discípulos: «¿Quién dice la gente que es el Hijo del hombre?» Ellos contestaron: «Unos que Juan Bautista, otros que Elías, otros que Jeremías o uno de los profetas.» Él les preguntó: «Y vosotros, ¿quién decís que soy yo?» Simón Pedro tomó la palabra y dijo: «Tú eres el Mesías, el Hijo de Dios vivo.» Jesús le respondió: «¡Dichoso tú, Simón, hijo de Jonás!, porque eso no te lo ha revelado nadie de carne y hueso, sino mi Padre que está en el cielo. Ahora te digo yo: Tú eres Pedro, y sobre esta piedra edificaré mi Iglesia, y el poder del infierno no la derrotará. Te daré las llaves del reino de los cielos; lo que ates en la tierra, quedará atado en el cielo, y lo que desates en la tierra, quedará desatado en el cielo.» Y les mandó a los discípulos que no dijese a nadie que él era el Mesías.

COMENTARI

Tu ets el Messies, el fill del Déu viu



Text notable el d'avui, que ens ofereix una confessió de fe de Pere que no tenen ni Marc ni Lluc. Jesús pregunta als deixebles qui creuen que és. En la resposta, Marc posa en boca de Pere una confessió prou significativa, però molt austera: «Tu ets el Messies». Lluc fa més explícita la confessió: «Tu ets l'ungit (Messies) de Déu». Mateu, per part seva, reporta una confessió encara més solemne: «Tu ets el Messies, el fill del Déu viu». L'afegit és important. Primer perquè recull un missatge sobre Jesús que Mateu ofereix des del començament de l'evangeli. Però també perquè és la confessió de fe de la comunitat de Mateu. Vegem-ho.

Ja sabem que Mateu s'obre amb la genealogia i el naixement de Jesús per obra de l'Esperit Sant.

Jesús, doncs, serà fill de Déu d'una forma ben diferent de com ho havien estat David, els profetes o els homes i dones pietosos. La importància d'aquest fet està recalçada en Mateu per un detall significatiu. Els dos textos profètics que presenten la filiació divina de Jesús són textos que vénen «de part del Senyor». És Déu mateix qui, en Mateu, presenta Jesús com a fill seu: «El que el Senyor havia anunciat pel profeta: «La noia tindrà un fill i li posaran Emmanuel, que vol dir Déu amb nosaltres» (Is 7,14 a Mt 1,23); «he cridat el meu fill d'Egipte» (Os 11,1 a Mt 2, 15).

La mateixa presentació la tenim en l'escena del baptisme: «Aquest és el meu fill», fet públic per a tothom. Torna a repetir-se en la transfiguració. Per això no sorprèn que els interlocutors l'utilitzin amb reserves —«si ets el fill de Déu...»— tant en les temptacions (4,3.6) com en l'escena del calvari (27,40.43). A la llum d'aquests textos, resulten molt significatius els tres llocs en què es presenta la confessió de Jesús com a fill de Déu: els deixebles en l'escena del llac (14, 33), Pere en el text d'avui (16,16) i la confessió del centurió i els qui són amb ell al peu de la creu (27,54). En conseqüència, el baptisme cristià es farà en el nom del Pare i del Fill i de l'Esperit Sant (Mt 28,19).

AGENDA

L'agenda més completa de la diòcesi la trobareu al web, o bé enfocant el telèfon mòbil en aquest codi QR que hi enllaça directament.



BREUS



ISCREB: una proposta de formació per a laics. Davant del nou curs acadèmic, és oportú recordar les possibilitats de formació cristiana que ofereixen diverses institucions de l'Església. Una d'aquestes és l'Institut Superior de Ciències Religioses de Barcelona (ISCREB). El seu director, Mn. Antoni Matabosch, ha recordat la possibilitat de seguir uns cursos de teologia presencials i reglats, i també de fer-los per internet. «Hem estat els primers a tenir un títol reconegut per la Santa Seu de teologia per

Col·lecció per a l'Any de la Vida Consagrada



L'Editorial Claret publica una nova col·lecció conjuntament amb la Unió de Religiosos de Catalunya (URC). El primer títol d'aquesta col·lecció és *Alegreu-vos*, un opuscle de 60 pàgines amb la carta del papa Francesc adreçada als consagrats i consagrades i a les comunitats cristianes en general amb motiu de l'Any de la Vida Consagrada (any 2015). El P. Màxim Muñoz, claretià i president de la URC, comenta que «amb aquest llibre reprenem la col·lecció CEVRE, ara amb el nom d'URC, que és fruit de la col·laboració entre l'Editorial Claret i la Unió de Religiosos de Catalunya. Hi anirem publicant diversos documents, testimonis i materials que ajudin els religiosos i les religioses, i les comunitats cristianes en general, a viure els apassionants reptes que l'Esperit ens proposa en els temps que vivim, començant per l'Any de la Vida Consagrada».

internet», ha declarat Matabosch a la revista *Vida Nueva*.

IN MEMORIAM

Jordi Peix i Massip. Morí el 5 de juliol a Barcelona a l'edat de 70 anys. Fou una persona molt valuosa i estimada com a impulsor, fundador i vicepresident del Banc d'Aliments de Barcelona, i també impul-



sor d'aquesta iniciativa en altres llocs. Portà a terme una inspiradora lluita contra el malbaratament d'aliments i un treball d'ajuda a la pobresa més propera. Fou un gran benefactor sobretot dels infants i dels ancians. Durant el 2012, el Banc d'Aliments de Barcelona distribuí 10.000 tones d'aliments a 130.000 persones. Se li va concedir la Creu de Sant Jordi.

LLIBRES

San Juan XXIII, maestro espiritual, por el P. Luis Marín de San Martín (Editorial Ciudad Nueva, Madrid 2014, 220 pág.). Un libro para quienes se quieran acercar a la figura y al mensaje del papa Roncalli, pontífice entre 1958 y 1963

e iniciador del Concilio Vaticano II, canonizado junto con Juan Pablo II el 27 de abril de este año. Luis Marín (Madrid, 1961) es sacerdote de la Orden de San Agustín y uno de los mejores expertos en la figura de Juan XXIII. Es profesor en la Facultad de Teología del Norte de España (Burgos).



SERVEIS



Telèfon de l'Esperança de Barcelona. La Fundació Ajuda i Esperança promou el Telèfon de l'Esperança, amb el número 934 144 848. Aquest telèfon funciona les 24 hores del dia i els 365 dies de l'any. És un servei que s'ha experimentat també en altres ciutats del món, que està atès per un ampli equip de voluntaris i que compta amb el suport de diverses institucions públiques i privades.



PALABRA Y VIDA

Joaquim Ruyra, escritor franciscano

El pasado 15 de mayo se cumplieron 75 años de la muerte en Barcelona, en 1939, de Joaquim Ruyra i Oms, el escritor de Blanes autor de *Les coses benignes*, escritor de una fe cristiana muy sólida y de un talante y un realismo franciscanos, que sintonizan profundamente con una de las dimensiones de la cultura catalana. La obra de Antoni Gaudí se puede considerar una prueba de esta afirmación. Tanto Gaudí como Ruyra son dos grandes artistas que vivieron una profunda conversión religiosa y una sensibilidad franciscana ante la naturaleza.

«Ruyra durará siempre», escribió un Josep Pla joven en su *Quadern gris*, impresionado por el afán de recoger el habla del pueblo y por el realismo y la perfección de las descripciones de *Marines i boscatges*, de *Pinya de rosa* y, aún más, del libro *El rem de trenta-quatre*. Añade Pla: «La objetividad de Ruyra es un fenómeno tan considerable que a veces parece un Tolstoi en pequeño. Siempre que en mi espíritu salta el nombre de Ruyra —es curioso— pienso en Tolstoi indefectiblemente.»

Recurriendo a una imagen marinera, Josep Pla ve al escritor ruso como el gran barco de la objetividad descriptiva y el autor de una prosa decisiva. Pero este gran barco lleva un remolque. «Este remolque se llama Joaquim Ruyra. Yo veo a Ruyra en la misma línea, en la estela de Tolstoi. La misma objetividad, la misma contención, idéntico dominio, idéntica necesidad de mantener una lucidez media permanente. Ni depresión ni delirio. El sustantivo, el verbo, el adjetivo precisos.»

Ruyra fue un escritor de una profunda confesionalidad religiosa y católica. Cuando años después Josep Pla dedica uno de sus *Homages* al gran prosista de Blanes, le reprocha esta dimensión confesional, el hecho de ser un «hombre de un catolicismo granítico». Y el gran periodista no se equivocaba. Un ejemplo claro de esta dimensión de Ruyra lo vemos en cómo sobrellevó su vida familiar y su matrimonio. Pla dice de este «que fue un inmenso desastre, una auténtica tragedia que el escritor soportó con una paciencia infinita, exactamente como lo que fue siempre: un santo».

Me admira profundamente esta confesión de Pla. Añadiría que Ruyra fue un santo franciscano. Y en este sentido —aunque su confesionalidad cristiana puede disuadir a lectores—, también pienso que esto mismo puede hacer que se convierta en realidad la afirmación de Pla: «Ruyra durará siempre». Así como Gaudí expresó su espíritu franciscano en piedra, Ruyra lo hizo en la expresión literaria haciéndose notario del habla de los leñadores y pescadores y de las tradiciones religiosas del pueblo catalán.

Ambos fueron, pues, grandes representantes de este espíritu en Cataluña. A Ruyra, se le puede aplicar lo que dice Pla en el retrato que le dedicó: como escritor «fue un cándido, porque se necesita una gran candidez para apasionarse por las cosas de los demás sin ningún provecho real y asegurado. Pero lo cierto es que la naturaleza produce esta clase de inocentes».

† **Lluís Martínez Sistach**
Cardenal arzobispo de Barcelona



laSalle AR Utilitzeu el QR per descarregar-vos al vostre mòbil l'aplicació La Salle AR per a iPhone o Android



Apunteu el vostre dispositiu a la fotografia que contingui la icona i descobriu-ne el contingut multimèdia